

spěvků k okresní nemocenské pokladně přednostního práva bez omezení § 76 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. Neprávem poukazuje rekurentka v této příčině k povšechnému doslovu onoho paragrafu, že pojistné i s příslušenstvím požívá přednostního práva nedoplatků daní a veřejných dávek v řízení exekučním, úpadkovém a vyrovnávacím, any daně a veřejné dávky, jež by zde přicházely v úvahu, tam blíže nejsou označeny, a dlužno proto i zde sáhnouti k období, jak zcela správně učinili nižší soudové (viz také rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského zaps. do knihy judikátů pod čís. 150). Nesprávnost mínění rekurentky plyne ostatně i z dějin zákona. Podle zprávy výboru sociálně-politického a výboru rozpočtového (tisk 4795) byl původní § 173, jehož doslov úplně se kryl s § 76 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. (vládní návrh, tisk 4186) škrtnut, poněvadž vyvolal zejména v kruzích hypotečních ústavů obavu, že by navržené zástavní právo ve prospěch pojistného ohrozilo tak značně hypotekární úvěr, že by tento úvěr byl přímo znemožněn. V důsledku toho byla škrtnuta i poslední (druhá) věta původního § 174 vládního návrhu a zůstala tudíž v platnosti jen první jeho věta, která se kryla s nynějším § 173. Touto změnou vládního návrhu mělo tudíž býti odstraněno jen navržené zákonné zástavní právo, ale nemělo tím býti rozšířeno ani časově ani věcně přednostní právo, o něž jde, nad meze a podmínky § 76 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. Než rekurs ani jinak není opodstatněn. Jest pravda, že podle zápisu o roku ze dne 13. června 1927 nebyly udány důvody odporu a že podle tohoto zápisu nebylo zahájeno ani ústní jednání předepsané v § 213 druhý odstavec ex. ř. Než tím nebyla postižena rekurentka, ježto bylo podle spisů (§ 210 ex. ř.) zjištěno, že vydražená nemovitost jen z části poměrně malé byla věnována provozu živnosti stolařské a řezbářské, takže nedoplatkům z pojistného na ní nepřisluší přednostní právo. Vytýká-li rekurentka, že odhadní protokol ze dne 26. března 1926 pro toto zjištění nebyl dostatečným podkladem, protože nebyl slyšen dlužník a po případě bylo i zapotřebí místního ohledání vydražené reality, stačí podotknouti, že zvláštního výsledku dlužníka nebylo třeba a že odhad podle zmíněného protokolu se stal na místě samém a za přítomnosti povinného, což při náležité pozornosti nemuselo ujiti ani rekurentce pokud se týče jejím právním zástupcům.

Čís. 7572.

Nezletilé manželské dítě jest oprávněno domáhati se na otci v ne-sporném řízení placení výživného, třebas dohodou mezi rodiči při dobro-volném rozvodu manželství od stolu a lože byla upravena otázka, kolik má otec platiti na výživu.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1927, R II 382/27.)

Při dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože upravili si manželé majetkové poměry a manžel se zavázal kromě jiného platiti na

výživu nezletilé dcery 180 Kč měsíčně. Návrhu nezletilé dcery v nesporném řízení, by otec byl uznán povinným platit jí měsíčně 600 Kč, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Stěžovatel napadá usnesení rekursního soudu, potvrzující rozhodnutí soudu opatrovníckého, podle § 16 nesp. říz. pro zmatečnost a nezákonnost. Zmatečnost spatřuje v tom, že o návrhu matky nezletilé dcery a jejího opatrovníka na placení výživného 600 Kč měsíčně na tuto jeho dceru rozhodnuto bylo v cestě nesporné a nikoli v řízení sporném. Podle jeho názoru rozhodnutí o tomto nároku jeho nezletilé dcery patří na pořad práva, poněvadž podle dohody mezi rodiči při rozvodu manželství nezletilá měla zůstat ve výživě a ve výchově matky. Tím, že dohoda byla ohledně nezletilé opatrovnícky schválena, vznikla prý pro účastníky určitá práva. Nelze prý tuto dohodu v cestě nesporné zvrátit a tím přivodit změnu nabytých práv. Tomuto názoru stěžovatelovu nelze přisvědčiti. Dohodou při rozvodu manželství mezi rodiči nezletilé dcery byla pouze upravena otázka, kdo z obou manželů bude dítě vychovávat (§ 108, 117 a 142 obč. zák.), nebylo se však dotčeno práva dítěte, náležejícího mu podle § 139 a násl. obč. zák., nanejvýš práva, by se stěžovatel jako otec staral o jeho výživu a výchovu a hradil potřebný náklad s tím spojený (§ 141 obč. zák.). Schválení dohody opatrovníckým soudem nedotýkalo se tedy tohoto práva dětí, nýbrž upravovalo jen otázku, komu z rodičů mají býti dány děti do výživy a výchovy. Když tomu tak, jest správným názor rekursního soudu, že v projednávaném případě jde o uplatňování nároků nezletilé dcery na výživu a výchovu proti stěžovateli jako jejímu otci a že k rozhodování o tom příslušným jest soudce nesporný. Není zde proto zmatečnosti tvrzené stěžovatelem.

Čís. 7573.

Je-li k povolení exekuce příslušným jak soud podle § 4 čís. 1 ex. ř., tak i jiný soud podle § 4, druhý odstavec, a § 18 čís. 3 ex. ř., přísluší vymáhajícímu věřiteli právo volby. Tím, že vymáhající věřitel podal exekuční návrh u jednoho z oněch soudů, jenž návrh sice nevyřídil, povolil však odklad exekuce, vykonal volbu a nemůže napotom vznést exekuční návrh u jiného soudu.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1927, R I 612/27.)

Vymáhající věřitel podal původně exekuční návrh na zemském soudě v Praze, u něhož vzešel exekuční titul. Zemský soud v Praze nerozhodl o návrhu, povolil však odklad exekuce. Vymáhající věřitel podal na-